

31-12-2010

Afgelopen woensdag was er de terugblik op het WK in Zuid Afrika die de NOS ons voorschotelde. Voor de derde keer een tweede plek en evenals in 1978 vloekte ik onbedaarlijk. Toen was het Rensenbrink die de bal op paal schoot en in 2010 was het Robben, die de bal niet langs het uitgestoken been van Casillas kreeg. En weer geen wereldtitel na 1974, 1978 en nu dus 2010. Het zal er wel niet meer van komen, want in Brazilië winnen we zeker niet en wat er daarna gebeurd kon u in mijn vorige column al lezen.

Echter dat even terzijde, want het was me ontgaan wie de finale floot en dat was Howard Webb. De man kreeg de nodige kritiek te verduren. Immers wist hij de karatetrap van Nigel de Jong niet op waarde te schatten en dat was curieus want een avond eerder, namelijk op dinsdagavond, speelde diezelfde Webb een hoofdrol in een film die Jaap Uilenberg

vertoonde op een sponsorbijeenkomst voor veel te weinig bezoekers, in de kantine van Sportclub. Die film gaf een inkijk in de belevingswereld van scheidsrechters gedurende een groot toernooi en in dit geval de EK van 2008. Webb en ook zijn familie, werd vanuit Polen met de dood bedreigd vanwege een gegeven penalty in de laatste minuut tegen (ik meen) Zwitserland. Eerder had hij een onterechte goal aan Polen toegekend die in duidelijke buitenspelpositie was gescoord. Einde oefening voor de Engelsman op dat toernooi. Zelig? Nee natuurlijk, als je zo in de publiciteit staat weet je dat elke fout je over de rand kan duwen. Dat is een keuze. Immers vinden de heren zich zelf topsporters en inhaleren de aandacht met graagte. En daar horen ook peilloze diepten bij.

De “inside look” die deze film gaf bevestigt nog maar eens weer het niveau waarop de voetbalsport zich bevindt. Het gaat niet meer om de sport maar om het resultaat. Net zoals Sneijder al aangaf in zijn analyse van het WK 2010, als je eenmaal zo ver gekomen bent dat is alles geoorloofd om het ultieme doel te bereiken. Voetbal is prestige, winst oogmerk, aanzien en vooral macht geworden. Dat is de tol die moet worden betaald voor de ontwikkeling en succes van het voetbal. De sport is de grootste op deze wereldbol en heeft een enorme aantrekkingskracht op figuren die eigenlijk niets met de sport hebben, maar een podium zoeken om zich te profileren.

En in dat circus is het maken van fouten niet meer toegestaan. Daar wordt je gewoon genadeloos op afgerekend. Ik ben natuurlijk niet opgegroeid in de wereld van het professionele voetbal en kan alleen maar zijdelings aanschouwen hoe het daar aan toe gaat, maar de film gaf daar een aparte inkijk in. Als je het van die kant bekijkt dan is de komst van digitale hulpmiddelen niet meer tegen te houden. Als ik een of andere “hoge ome” van de Engelse voetbalbond in de film hoor zeggen dat fouten onderdeel zijn van voetbal en we dat moeten meenemen in de beoordeling van de komst van digitale techniek, dan ben ik het daar mee eens. Echter, dat was nog voordat Lampard tegen Duitsland gelijkmaakte en de goal niet gegeven werd. Ik ben bang dat die “hoge ome” zijn mening al weer heeft bijgesteld. De impact die voetbal op de massa heeft is enorm, maar dat moet wel binnen grenzen blijven en ten opzichte van Webb zijn die grenzen ver overschreden. Daar is het voetbal grotendeels ook zelf schuld aan, immers kent het succes ook zijn schaduwkanten en trekt duistere figuren aan, die niets met de sport hebben, maar alleen eigen belangen dienen.

Misschien ben ik een naïeveling, maar wel een bewuste naïeveling omdat het voetbal me aan het hart gaat. De film was voor mij in ieder geval een bevestiging van wat ik al wist, een onsje minder kan beslist wel. Diegene die er die dinsdagavond niet zijn geweest en dat waren er nogal wat, hebben zeer zeker iets gemist. Ik weet niet of er nog een herkansing komt.

Hans Bijvank